

Rüzgara Karışan Kadın

– BENGÜL.A. · 12 Mayıs 2021

Aylardır silmediği oturma odasının penceresinden, saatlerdir kıpırdamadan bomboş sokağı, heyecanı sönmüş bir merakla izliyordu. Sabırsız bir el tarafından yumruklanan sokak kapısı, biraz daha açılmakta gecikilirse nezaketi bir yana bırakıp kendi üstünlüğünü kullanacaktı. Sert yumruk darbelerine sözcükler de yardım etmekten geri kalmadı.

“Aç şu kapıyı! Kırdırtma bana!”

Tüm gürültü patırtı bir anda baltayla ortasından ikiye ayrılıverdi. Kapının açıklığında, yüzünde yıllardır biriktirdiklerini asla dışarıya yansıtmayan mimiksiz, neşesiz, hatta organsız bomboş bir suret şeklinde öylece dikiliyordu. Uzun, sakin ve huzursuzlukla kaplı bakışlarından kaçacak başka bir yer yoktu yine o bakışlardan başka.

“Niye açmıyorsun? Niye?”

“Canım öyle istiyor.” Deyip çocukça bir şımarıklıkla silkti omzunu.

“Hazırlan hadi. Pikniğe götürüyorum sizi.”

“Ne pikniği şimdi bu? Hayatta olmaz! Benim bir sürü işim gücüm var evde.”

Adam, kulaklarını gireceği tüm sınavlara önceden hazırlamış, cevaplarını cebinin derinlerinde hazırda tutuyordu. Kadının sözcüklerini umursamadan içeriye girdi. Elinde tuttuğu sarı renk lale demetini masanın üzerine bıraktı.

“Kızım, uyan bir tanem. Pikniğe gidiyoruz. Söz verdiğim gibi.”

Sarı lalelere tiksintiyle bakan kadın, kusmakla tükürmek arasında bocaladı bir an. Ardından hazırladığı dev salyalı topu, çiçek demetinin üzerine gönderdi. Sırılsıklam olan laleler ağlamış gibi gözükte gözüne. Neşesi yerine şimdi gelmişti işte. Bir tek kendisi mutsuz olacak değildi ya!

Kucağında kızıyla oturma odasına dönen adam:

“Şu ağaç, izin versek neredeyse pencereden içeriye girecek. Ne arsızlık! Sana mı çekmiş ne? Bütün gün baka baka kendine benzettin sonunda etrafında ne varsa! Ama kızımı da benzetemeyeceksin kendine. İzin vermem!”

“Ağaç dedemden yadigâr. Bilmiyor gibi konuşma. Canımı sıkma benim. Piknik mi ne diyordun, yürü hadi nereye gidiyorsak gidelim, çocuk da çok heves etmişti zaten.”

Bu kadar çabuk ikna olmasına şaşırmişti adam. Ne de olsa hep karşı cevap almaya alışkındı. En ufak şeyde muhalefet olurdu kendisine. Çilek alalım dese kiraz isterdi en basitinden. Ne söylese aksini iddia ederdi. Mahsustan mı yapardı karısı bunları yoksa fark etmeden mi, emin olamazdı yıllar yılı.

Babasının kucağından inen kız:

“Anne ne güzel çiçekler. Sana mı almış babam?” İnce, küçük ve bembeyaz parmaklarını okşamak üzere sarı yapraklardan birine değdiren çocuk, dikenlerin ısırığına kapılmış gibi geri çekildi.

“İyy bu ne! Burnu akmış bu çiçeğin.”

Komik buldu kızının bu saf yaratıcılığını kadın.

“Uzatma da üzerini giyin. Bak şimdi vazgeçeceğim!”

Adam, kadın ve çocuk kısa zamanda ellerinde piknik sepeti yola koyuldu. Yürüyerek gitmeyi önermişti adam ve hayret, kadın kabul etmişti. Bugün birçok şey ters gidiyordu adama göre. Sanki herkesten gizli bir köşeye saklanıp kıs kıs gülen bir tuhaflık hâkimdi ailenin üzerinde.

“Off koptu ayaklarım. Dağ başında yaşayan kaç aile kaldı bizden başka? Bir minibüse bile bindirmekten kaçın sen, cimri, meteliksiz ayı!”

“Sen kabul etmedin mi yürümeyi? Şimdi niye sızlanıp duruyorsun o halde? Sen zaten hep böylesin. Evlenmeyi bile sen istedin sonra zehir ettin hayatı hem kendine hem bana hem de şu el kadar kıza!”

Yine aynı çocuksu şımarıklığını takınan omzu, havaya kalkıp indi.

“Anneciğim, babacığım ne olur kavga etmeyin.”

Küçük kızın titreyen sesi bir süre suskunluğa haps etti birikmişlikleri. Sabah ki yumuşak hava, yerini sert ve tozlu bir rüzgâra bırakmıştı. Kadın, rüzgâra karşı eteğini yatıştırıyor, küçük kız, gözlerine sığınan toz harelerini kovmak istedikçe saklanabileceği tek korunakmış gibi yayılıyordu bakışlarına yapışkanlık.

“Yaa anne! Eve gidelim!” Ağlamaya, ayaklarını toprağa vurmaya başlamıştı çocuk.

“Yapma, iyice tozuttun ortalığı!”

Tiksintiyle yoğrulmuş acılı sözcüklerini ağzından çıkarıp kadının çiçekli elbisesinin göğsüne doğru fırlattı adam:

“Sus be kadın sus!” Rüzgârı da mı biz çıkardık! İnsaf et!”

Verilecek bir cevap bulamayan kadın, karnının içinde homurdandı. Rüzgâr dinmiyor gittikçe şiddeti artan bir fırtınaya dönüşüyordu. Bir süre sonra fırtınanın öfkesi; kadını kollarından tutup; inat etmesine, direnmesine ve en önemlisi sarf ettiği sözcüklere rağmen alıp hiç kimsenin bilmediği çıkmaz sokaklarına sakladı.

Adam ve çocuk, sığınacak bir yer bulabilmişti son anda. Havanın kararmasına yakın, fırtına dinmiş, sanki onca yaygarayı kendisi kopartmamış gibi mis kokulu, insanda yaz akşamlarının o huzurlu hareketliliğini andıran neşesini bırakmıştı geriye. İlk olarak kadının yokluğunu çocuk fark etti.

“Annem yok! Anneee!”

“Yok mu?” Başını uzun uzun kaşıyan adam şaşırды bir an, demek ki kulakları duyarsızlaşmıştı, yıllardır hep aynı kötü sesli şarkıcının hep aynı şarkısının sözlerini hiç bitmeden tekrarlamasından...

Uzun aramalar sonuç getirmemiş, kadına dair en ufak bir ize rastlanmamıştı. Herkesi kol kıllarını havaya kaldıran bir merak sarmıştı. Nereye kaybolmuştu koskoca kadın? Uçacak değildi ya! Rüzgâr bir yere kadar sürükler sonra da bırakırdı herhalde. Yani onlar da cahil insanlardı sonuçta ne bilsinlerdi rüzgârı, ilimi, bilimi! Bildikleri tek bir şey varsa, o da kadının sürekli hayatından, kocasından, kızından şikâyet etmesiydi. Sonunda cezalandırılmıştı işte! Kısa sürede kulaktan kulağa yayılmakta gecikmedi bu laflar.

Küçük kız günlerini ağlamakla geçiriyordu. Her gün, kapının çalacağı ve içeriye annesinin gireceği hayaliyle avunuyordu. Tüm bu hengâme içerisinde kadının bir anda yok oluşuna neredeyse kalkıp göbek atacak kadar sevinen tek kişi vardı.

“Ne yapayım tutamıyorum sevincimi. Tek korkum başkalarının yanında belli etmek. Belli mi olur sen öldürdün karını deyip polisi, jandarmayı işkillendirir bu işsiz güçsüz takımı!”

O yüzden her hareketine çok dikkat eder olmuştu. Düşünmeden tek bir adım atmaz, basit bir sohbet esnasında, kendisine yönlendirilen sorulara bile üç kere düşünmeden cevap vermez olmuştu. Hayatı daha mı iyiydi şimdi yoksa daha mı kötü, karar veremiyordu. Eski yaşamına ait tek bir şey vardı. O da sonsuz döngüye girmiş didişmeleri. Ama şimdi... Neredeyse paranoyak olacaktı. Kime baksa, ne söylese ne duysa “Acaba benden şüpheleniyorlar mı? Acaba rüzgâr değil de kocası itmiştir onu bir yerlerden

aşığıya, diyenler var mıydı arkasından?”

İçinden çıkamadığı soruların ardına saklanmayı seçti sonunda. Evden hiç çıkmamaya başladı. Eskiden kızdığı şeyleri şimdi kendisi yapıyor, günlük alışkanlıkları arasına sessizce sızmasına izin veriyordu. Uzun uzun pencereden dışarıyı izliyor, kızının her davranışında kızacak bir şey buluyor, yemek yapmıyor, komik olduğunu sandığı gülünçlüklere düşüp düşüp kalkamıyordu.

Bir gün, pikniğe gidecekleri günün sabahında eve getirdiği sarı lalelerin hala ilk günkü diriliğiyle vazunun içerisinde durduğunu gördü. İmkânsızdı bu. Hala nasıl solmadan taptaze kalabilmişlerdi ki?

“Yoksa konu komşunun dedikleri gerçek olmasın? Efsunlu muydu bu kadın?”

Sanki etrafında biri varmış gibi boşluğu elleriyle kovaladı. Zilin sesiyle oturduğu yerden tavana hoplayan kalbi, aceleyle açtı kapıyı.

“Niye geç açılıyor bu kapı?”

Gözleri, son zamanlarda kendisine tuzaklar kurmaktan vahşice bir zevk alır olmuştu. Katlanılması güç oyunların tuzağından kaçıp kurtulacaktı artık. Kapıyı sertçe kapattı. Şiddeti artarak tekrarlanan vuruşlar yüzünü tokatlayıp, yanılısamalardan çekip çıkardığı gözlerini gerçeğin orta yerinde yapayalnız bıraktı. Eski hayatına kavuşmuş olmanın sevincine kapılan elleri, hızlıca açtı kapıyı. İçeriye o her zamanki memnun olamayan edasıyla giren kadın, burnunu sevimsizce kaldırıp pencerenin önündeki yerinde sokağı seyretmeye başladı.

“Şu pencereleri de bir gün silsem mi ne?”

BENGÜL ALKAN